

ΚΥΚΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΟΥ

250

Ἄπ' τὰ κοχύλια τοῦ γαλαοῦ, ποῦ λάμπουνε σάν κρῖνα,
Μυριόχρωμα στὴν ἀμμονδιά, φυλάω, σάν θησαυρό,
Μαργαριτάρι ἀτίμητὸ καὶ μιὰ τρομπομαρίνα,
Ποῦ κολυμπώντας ἔτυχε στοὺς ὑφάλους σου νὰ βρῶ.

Μ' αὐτὴν οἱ καπετᾶνοι σου μιλοῦσαν στοὺς ναυμάχους
Στὴν κάτσα, στὸ τρακάρισμα, στῆς μάχης τὸν καπνὸ.
Μ' αὐτὴ κ' ἐγὼ καμμιά φορὰ, στοὺς δοξαστοὺς σου
[βράχους

Ἄπ' τὸ βαρὺ τὸν ὕπνο τους θαρρῶ πως τοὺς ξυπνῶ.

268

Ὅταν τοῦ μπάτη ἡ ἀνάλαφρες μοσκοβολοῦν φτεροῦγες
Καὶ σιγαλὰ διπλώνονται στάπόσκια δειλινά,
Πόσο μάρεσει νὰ περνῶ στῆς στενωπές σου ροῦγες,
Μπρὸς σὲ σπιτάκια ὀλόλευκα, καθάρια, τιπεινή!

Ἡ κόρη τὸ βασιλικὸ τὴν ὥρα αὐτὴ ποτίζει,
Ποῦ τᾶρωμα ἄπ' τὴ γάστρα του τὸ δυνατὸ σκορπᾷ.
Καὶ βλέποντας τὴ θάλασσα, σάν κᾶτι ψιθυρίζει,
Κι ἀναθυμᾶται γελαστὴ τὸ ναύτη πάγαπᾷ.

296

— «Καλόγρηνα, πόσα χρόνια ζῆς σαυτὸ τὸ μοναστήρι;»
— Ἐμπήκα χρόνων δεκοχτῶ, παιδί μου, κεῖμαι γρηά.»
Καὶ τὸ κεφάλι σκύβοντας ἀπὸ τὸ παραθύρι,
Ἐκύτταξε στενάζοντας τὴ θάλασσα μακρυνά.

Κι ὁ στεναγμὸς τῆς κ' ἡ ματιὰ ποῦ πέταξαν στὸ κύμα,
Ὅλη τῆς μούπαν τὴ ζωὴ. Συχνὴ ἱστορία, κοινὴ
Τὴν ξέρετε· στὸ πέλαγος ἐκεῖνος βρῆκε μνήμα
Κι αὐτὴ σὲ τοίχους τέσσερες ἐτάφη ζωντανή!

318

Στὸν Κουζουνοῦ σου ἀκούγοντας σορόκος νὰ μουγκρίζη,
Σάν μύριων λιονταριῶν βουή, πηγαίνω νὰ τὸν δῶ,
Καὶ ραίνοντας με, ἐκεῖ ψηλά, τὸ πέλαγος ποῦ ἀφρίζει,
Μὲ πλημμυρίζει μᾶγρια χαρὰ καὶ τραγουδῶ.

Κι ἂν χτές τὸ μεγαλόπρεπο μ' εἶχε μεθύσει κύμα,
Μὰ τὴ γαλήνη σήμερα θωρῶ μὲ στεναγμὸ.
Κεν' ᾧ κοιμᾶται τὸ θεριό, χωνεύοντας τὸ θῦμα,
Μιά μάννα κλαίει καὶ θρηνοδεῖ τοῦ γιουῦ τῆς τὸ
[πνιγμό.

328

Πέφτει τὸ βράδυ κ' ἔρημο μ' εὐρίσκει καὶ μονάχο
Στὴν κοιμισμένη γύρω μου γαλήνια ἀκρογιαλιά.
Καὶ τὰ πουλιὰ τῆς θάλασσας πετοῦν ψηλά στὸ βράχο
Καὶ πᾶν νὰ βροῦν τὰ ταίρια τους κρυμμένα στὴ φωλιά.
Ἄχ! Τότε τόσο στὴν ψυχὴ τὴ μοναξιὰ μου νοιώθω,
Ποῦ κάτω πρὸς τὰ κύματα μὲ σπρώχνει κᾶτι τι
Μὲ μιάς λαχτάρας μυστικῆς θανάσιμης τὸν πόθο
Καὶ μοναχὰ ἡ ἀγάπη σου στὴ γῆ σου μὲ κρατεῖ.

339

Σκίζω τὸν πέπλο τοῦ Αὔριου, μὲς τῶν Καιρῶν τὰ σκότι
Καὶ μὲ τὰ μάτια βλέποντας τῆς μάντισσας ψυχῆς,
Θωρῶ ἀπ' αὐτὸ τὸν πόλεμο μιὰ πιὸ καλὴ ἀνθρωπότη
Μιάς νέας νὰ παίρῃ βάπτισμα, καθάριας ἐποχῆς.

Τὰ χέρια βλέπω ὅλης τῆς Γῆς τὰ ἐργατικά καὶ τίμια
Τῆς Προόδου καὶ τῆς Λευτεριάς νὰ χτίζουνε ναοὺς,
Τὸ Πνεῦμα νὰ θροναίεται στῆς Ὑλῆς τὰ συντρίμματα
Κι ἀδελφωμένους γύρω του τοῦ κόσμου τοὺς λαοὺς.

Σπέτται Ἀπρίλιος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Δώρα Βάλβη

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Ποιητής.—Κύριε διευθυντά, τὸ ἔργον μου
διαδραματίζεται εἰς Σικελίαν.

Διευθυντῆς θεάτρον.—Ἐ, τότε τὸ καλὸ ποῦ
σᾶς θέλω ἀφῆστέ το νὰ διαδραματίζεται ἐκεῖ γιὰ
νὰ ἡσυχάσουμε κ' ἐμεῖς.

✱

Διευθυντῆς (πρὸς ζητοῦντα θεοῖν).—Καλά, θὰ
σᾶς πάρω, ἀλλ' ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὄρους: Νὰ μὴ
εἶνε ἄρρωστη ποτὲ ἡ μητέρα σας, νὰ μὴ πεθάνῃ
ποτὲ ἡ γιαγιά σας, νὰ μὴ ἔχετε τὰ γενέθλιά σας
καὶ νὰ μὴ ταξειδεύσῃ ὁ θεὸς σας.

✱

Ἡθοποῖός.—Ἐπρεπε νὰ ἰδῆς ὅταν ἔκαμα
τὴν πρώτην μου παράστασιν πὼς ἐπολιόρηκον
ὁ κόσμος τὸ ταμεῖον...

Φίλος.—Ἄ, τί ἤθελε νὰ πάρῃ πίσω τὰ λεπτὰ
του ὁ κόσμος;